

Redactor: Amalia Dragne

Ilustrații: Corina Boisnard

Coperta: Jean-Louis Boisnard

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă:
Boris Ganago, *O promâsle bojiem. Raskazî dlea detei*, Minsk,
2008.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
După faptă și răsplătă: povestiri creștine pentru copii/
trad. din limba rusă de Ana Florea – București:
Editura Sophia, 2014
ISBN 978-973-136-418-6

I. Florea, Ana (trad.)

821.161.1-93-97=135.1

Podul Vieții

Pn vremurile de demult, în orașul Novgorod exista un obicei cumplit: criminalii și tâlharii erau legați fedeleș și aruncați de sus, de pe pod, în râul Volhov.

Odată, gloata de oameni care ducea un condamnat la execuție l-a întâlnit pe pod pe Sfântul Varlaam Hutânskii. Acesta rugă mult poporul adunat să i-l încredințeze lui pe cel osândit. Având mare respect pentru sfințenia starețului, oamenii din Novgorod se învoiră și i-l dădură pe osânditul speriat. Părintele îl luă cu sine și îl duce în mănăstirea sa.

Trecu ceva timp de atunci... Într-o altă zi, pe același pod, în timp ce poporul ducea un alt condamnat la înec, Sfântul Varlaam apără din nou. De această dată însă el doar făcu semnul crucii

asupra osânditului și dispărut imediat. Condamnatul la moarte fu apoi aruncat de pe pod în apele Volhovului, precum erau aruncați în râu toți ceilalți răufăcători.

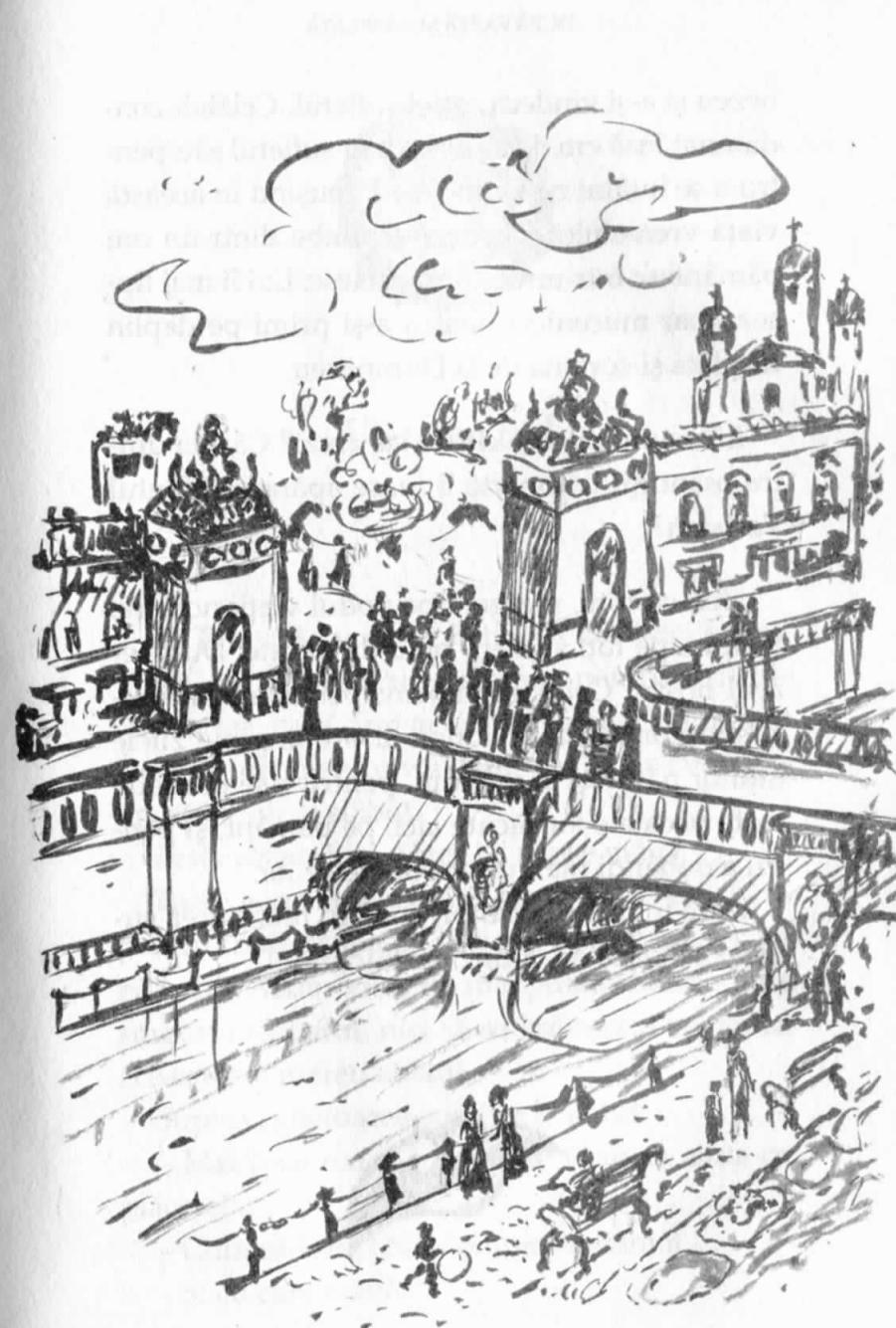
Dorind să pătrundă înțelepciunea sfântului stareț, orășenii îl întrebară de ce primul condamnat a fost salvat, iar al doilea nu. Care era sensul judecăților sale?

Atunci Sfântul Varlaam le răspunse că unul dintre condamnați era într-adevăr un criminal și un tâlhar, pe când celălalt osândit era absolut nevinovat.

Ce crezi, micule cititor, care dintre osândiții la moarte fusese salvat de către Sfântul Varlaam Hutânskii? Cel nevinovat sau cel vinovat? Cum a cugetat, oare, sfântul în inima sa?

Sfinții sunt sfinți pentru că ei nu uită nici măcar o clipă de Dumnezeu, de veșnicia cea bună și de mântuirea sufletelor.

Prin darul înainte-vederii primit de la Dumnezeu, Starețul Varlaam a văzut într-o clipă viața pe care o trăiseră pe pământ ambii osândiți la moarte de pe pod. Unul dintre ei era plin de păcate din cap până în picioare! El avea neapărat nevoie să mai trăiască pe pământ, pentru a se pocăi, pentru a-și recunoaște păcatele în fața Bunului Dum-

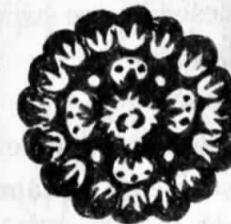

nezeu și a-și vindeca astfel sufletul. Celălalt condamnat însă era deja pregătit în sufletul său pentru a se întâlni cu Dumnezeu, reușind în această viață vremelnică să se preschimbe dintr-un om pământesc într-unul dumnezeiesc. Lui îi mai lipsea doar muceniaea pentru a-și primi pe deplin răsplata și cununa de la Dumnezeu.

Ei, acum, micule cititor, ce crezi? Cărui din tre osândii la moarte îi luase apărarea Sfântul Varlaam?

Noi, cu toții, mergem pe podul vieții noastre. Și aproape toți suntem plini de păcate. Dumnezeul nostru Cel Atotmilostiv, pentru rugăciunile sfinților Săi, a prelungit și prelungeste zilele multor păcătoși și osândii, pentru a se pocăi de toate păcatele lor făcute aici, pe pământ, și pentru a dobândi mântuirea sufletelor lor.

Oare tu, micule cititor, crezi în mântuirea sufletelor? Dacă da, atunci ne bucurăm!

Vinovatul

Vitea îl lovise pe Petia. De ce? Nici măcar el nu știa. Pur și simplu, pentru a-și arăta puterea, ca și cum ar fi vrut să zică: „Uitați-vă la mine, cât de zdravăn sunt eu!” Dar Petia era un băiat mic și slăbuț.

Peste câteva zile, Vitea își rupse mâna.

Toate acestea avură loc într-o vară, în tabăra pentru copii. Mâna lui Vitea fu pusă în ghips până la cot. Acum Vitea nu mai putea să facă nimic singur: nici patul, nici să se îmbrace. Din cauza aceasta era mereu abătut.

Supraveghetoarea copilor îl sfătuie:

– Mai bine roagă-l pe Petia! El te va ajuta cu plăcere!

– Cum să-l rog? Nu demult l-am lovit...

– Și cu care mână?

Vitea nu o înțelege bine pe supraveghetoare și o întrebă încă o dată:

- Ce? Cu care mâñă?
- Cu care mâñă l-ai lovit pe Petia?
- Cu aceasta!, și Vitea îi arăta mâñă ruptă.
- Ei, și ce crezi? A fost, oare, accidentul tău întâmplător?

Vitea se zăpăci cu totul:

- Cum? Întâmplător?
- Faptul că tu ți-ai rupt tocmai mâñă cu care l-ai lovit pe Petia! Probabil că Dumnezeu a hotărât că ea îti este în plus, până când te vei obișnui să înfăptuiești doar fapte bune. Oare până acum nu te-ai gândit la aceasta?

Vitea căzu pe gânduri și, observând că Petia îi face patul, își lăsa capul în jos. Această întâmplare i-a fost învățătură de minte.

Dăruiți-mi dragoste!

La ușă sună cineva. „Probabil că este Şurik, se gândi mama. Prea devreme s-a întors astăzi de afară...” și deschise ușa. În prag era fiul ei, iar alături de el stătea un câine: mare, murdar și ciufulit. Băiețelul strângea o labă de-a cîinelui în mânuța sa.

– Mamă, el este Drujok! Și-a rănit lăbuța! Trebuie neapărat să-i spălăm și să-i bandajăm rana, îi spuse băiețelul îngrijorat.

– Doamne Dumnezeule! Pe cine ne-ai adus aici?, exclamă mama sa. Este atât de murdar, că și-e și frică să te atingi de el!

– Nu-i nimic, mămico! Îl vom spăla, îl vom bandaja și apoi va rămâne la noi pentru totdeauna! Și aşa, nu demult, tu și tata v-ați gândit să-mi dăruiți un câine de ziua mea.

Mama își încruntă fruntea și își arăta nemulțumirea față de hotărârea copilului ei:

– Cum? Spune-mi, te rog, oare chiar ai nevoie de un câine vagabond?

Însă tata, fiind martor la discuția lor, sări în apărarea fiului:

– Pentru ca acest câine să nu mai fie hoinar și fără adăpost, este nevoie ca cineva să îl ia în locuința sa și să îi poarte de grijă!, decise el.

Astfel, soarta lui Drujok se hotărî pe loc.

După ce mama și Şurik îl spălară pe Drujok și îl uscară, „noul locatar” se preschimbă într-un câine uimitor de frumos, cu blană albă și deasă și cu ochișori cuminti și inteligenți. Şurik voia ca Drujok să stea împreună cu el, în camera lui, însă mama îi interzise categoric acest lucru. Ea aranjă un covoraș într-un colț, în antreul apartamentului lor, și, indicând cu degetul arătător, îi spuse cîinelui cu severitate în glas:

– Doar aici să dormi! În altă parte nici să nu te gândești!

Privind-o, Drujok înțeleseră foarte bine mesajul. După ce îl hrăniră și îi puseră un pansament la lăbuță, cîinele se duse imediat în colțisorul său, pe covoraș, și adormi.

Drujok se atașă foarte repede de toți membrii familiei, dar se purta diferit cu fiecare dintre ei. Cel mai mult însă îl iubea pe Şurik, cu care se juca tot

timpul, după ce băiețelul se întorcea de la școală. Atât de mult se împrietenise Drujok cu el, încât era gata să se arunce și în foc și în apă pentru băiețel.

Față de tatăl copilului, câinele avea un respect deosebit și întotdeauna era binevoitor cu el, bucurându-se de prezența sa. Drujok îi oferea cu placere spinarea sa, atunci când tata voia să îi netezească blana albă și deasă. Tata râdea, stătea puțin cu el și îl întreba cu vocea sa joasă:

– Ei, cățelușule, ce mai faci?

Dar de mama, lui Drujok îi era frică. Ținea minte foarte bine că ea a fost aceea care s-a împotrivațit atât de mult ca el să viețuiască împreună cu ei, în casa lor. Mama nu era niciodată binevoitoare cu Drujok, nu se aprobia niciodată de el pentru a-l mângâia, ba din contră, era foarte severă cu el și-i vorbea întotdeauna pe un ton poruncitor.

Drujok încercase de mai multe ori să se împrietenească cu mama. Intra în bucătărie, unde de obicei mama își petrecea tot timpul, și se uita la ea cu ochișorii săi limpezi și frumoși, de parcă ar fi dorit să-i spună: „Ei, haideți, mânăiați-mă, vă rog! Eu sunt gata să vă fiu cel mai bun și devotat prieten!” Dar văzând privirea nemulțumită și supărată a mamei, Drujok își punea codița între picioare și ieșea cu o înfățișare vinovată.

Odată, trecând pe lângă ușa deschisă a camerei fiului său, mama observă că Drujok stătea

lângă băiețel, cu capul pe genunchii lui, iar Şurik îi mânăgâia blana stufoasă și îi spunea ceva, cu delicatețe în glas. Văzându-i stând împreună, mama vru să-l alunge pe Drujok în colțul său, crezând că îl deranjează pe fiul ei de la teme. Însă în clipa următoare îl auzi pe Şurik spunându-i cîinelui cu blândețe:

– Ei, gata Drujok, pauza mea s-a terminat!

Şi câinele se îndepărta îndată de el și se culcă într-un colț al camerei, nu departe de băiețel.

„Cât de mult îl iubește acest câine pe fiul meu și cât de mult îl ascultă!”, se gândi mama, îndoștată. Din acel moment, ea începu să fie cât mai binevoitoare față de Drujok și chiar încercă să se împrietenească cu el.

La un moment dat însă, mama îl întrebă pe Şurik cu o oarecare mâhnire în glas:

– Oare de ce câinele tău nu mă iubește? Doar eu îi dău de mâncare și eu îi port de grija cel mai mult!

– Mămico, Drujok te iubește, și încă foarte mult!, îi răspunse băiețelul. Tu ești cea care nu îl iubești pe el și îl ocolești, nu te apropii de el ca să-l mânăgâi. Drujok simte asta și îi este frică de tine.

– Ia te uită! De parcă un câine ar avea nevoie de o dragoste deosebită!, spuse mama, râzând.

– Dar de ce deosebită?, obiectă băiețelul. Dragostea este dragoste! Dăruiește-i lui Drujok cât mai multă dragoste și îți va dărui și el ție la fel!

Cu timpul, mama observă cât de mult se schimbase firea fiului ei de când apăruse Drujok în familia lor. Şurik devenise mai ascultător, mai îngăduitor și mai înțelept.

Vara, când toată familia lor s-a mutat la casa de vacanță din afara orașului, mama începu să-l prețuiască și mai mult pe Drujok. Împreună cu el, îl lăsa liniștită pe Şurik să plece în pădure cu prietenii săi după fragi, mure și ciuperci, știind că, însotiti de Drujok, ei nu se vor rătaci niciodată. Înainte de a pleca la plimbare, doar îi amintea:

– Drujok, la prânz să fiți înapoi!

Astfel, la ora mesei, Şurik împreună cu câinile său erau înapoi acasă.

– Ce câine avem!, se mira mama de fiecare dată. Parcă ar avea un ceas pe lăbuța lui!

Odată, într-o vacanță de iarnă, familia lui Şurik hotărâse să se ducă la vilă pentru câteva zile, pentru a se odihni și a respira aer curat. Într-o dimineață, Şurik își luă schiurile și porni la schiat, în pădure, împreună cu Drujok. Coborând în vitează de pe un deal, băiatul se agăta de rădăcina unui copac, căzu și simți o durere puternică la un picior. Vru să se scoale, însă nu putu, din cauza piciorului lovit. Atunci Şurik strigă la prietenul său:

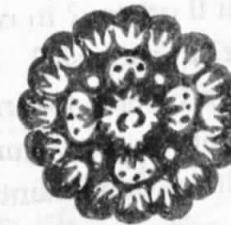
– Drujok, fugi acasă! Fugi acasă cât mai repede! La mama și la tata!

Ascultător, Drujok fugi imediat spre casă. Ajungând, începu să latre tare la părinții lui Şurik, să se culce și să se scoale repede de la pământ, să hămăie înspre pădure, de parcă ar fi dorit să le spună că acolo este fiul lor. Mama și tata, văzându-l pe Drujok că este singur, fără Şurik, și încă atât de agitat, înțeleseră îndată că se întâmplase ceva cu copilul lor. Ei alergară repede după câine în pădure, iar Drujok îi duse la rădăcina copacului de care se agățase Şurik. Văzându-l pe băiețel înghețat și plin de omăt, tatăl îl luă în brațe și porni cu el grabnic spre casă. Ajungând la vilă, după ce îi cercetă leziunea și se încredință că piciorul lui Şurik nu era fracturat, mama bandajă bine și strâns locul afectat și îl culcă pe Şurik în pat. După aceea, se apropie de Drujok, îl îmbrățișă și îi mânăgâie blana albă și stufoasă.

– Îți mulțumesc mult, Drujok!, șopti ea cu blândețe în glas. Tu ești într-adevăr prietenul nostru cel mai bun! Nu degeaba te-a trimis Dumnezeu în familia noastră!

Câinele îi linse mâna, prietenos.

Spre seară, când mama lui Şurik sedea lângă patul fiului ei și cosea ceva, Drujok se apropie de ea și își puse capul pe genunchii ei. Iar mama simți atunci cu tot sufletul ei că prietenul lor drag și devotat o iubește cu adevărat și îi primește dragostea.

Sacramento

Sacramento, plai bogat
Plin cu aur adunat...

D e ce a plecat el oare într-acolo? Era oare în Elveția atât de rău? Oare nu se simțea bine acolo?

Of, Johann, Johann Zutter!... Pentru ce ai avut tu o asemenea soartă? Pentru ce gânduri, dorințe sau fapte?

Trecutul său era acoperit de întuneric. Se știa doar că ar fi fost căpitanul armatei elvețiene. Dar ce anume făcuse în Elveția, încât fusese nevoie să fugă, nimeni nu știa. Probabil că dorea să își împlinească anumite visuri sau dorințe. Dar, cât s-a aflat în America, oare glasul strămoșilor săi și vocea lui Dumnezeu nu îl chemau să-și întoarcă inima spre ei? Sigur că da, însă Zutter își hotărâse altfel soarta.